

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:

הדלקת נרות: * 19:21
צאת השבת: 20:32
רבינו תם: 21:03

שבת שלום וטובות !!!

* 30 דק' קודם השקיעה

בככות נשים צבקות

גיליון 115

פרשת חוקת תשפ"ב | יש לשמור על קדושת הגיליון!

פנינה לנשמה

כיום מקובל מאוד שנשים תצאנה לעבוד, בכל מקום ובכל מחיר. יוצאים לעבוד גם אם מקומות העבודה אינם קרובים לחממה החרדית. בנוסף לכך, מצויים מקומות שיש בהם נדנוד עברה. זהו ניסיון החיים של דורנו. ולדאבון לב, כפי שרואות עינינו, לא משפחה אחת ולא שתיים נפגעו ונהרסו כליל מפאת הפזיזות בבחירת מקום עבודה, תוך כדי התעלמות מכך שמקום זה עלול לפגוע בכבודה ובאצילותה של בת ישראל.

בל נשכח שהתעסקותנו בפרנסה היא השתדלות בלבד, ומטרתה היא הכנת כלים לקבלת ברכת שמים. עבודה במקום שיש בו נדנוד עבירה - אין בה ברכה. הכלי סדוק, ולא יצלח לקבל את השפע הניתן ממרומים. בפרנסה כזו לא תוכל לשרות ברכה, בבית שפרנסתו באה ממקום שיש בו נדנוד עבירה לא יוכל לצמוח תלמיד חכם. (הרב עזריאל טאובר)

התחלתי ונשאתי

פרנסה כשרה

"מזה שנים רבות אנו מייצרים בגדים ומשווקים לציבור, מספר אחד מיצרני הביגוד. בתקופה ההיא - לפני כשלושים שנה, לא היה ניתן כלל להשיג בגדים בעלי שרוול ארוך, כל הבגדים היו בשרוול קצר. גם אנו ייצרנו כך בתחילה, אך בשלב מסוים הגענו להבנה, שכחנות חרדית, עלינו לדאוג לייצר ולשווק בגדים כשרים וצנועים. החלטנו לייצר חולצות בעלות שרוול ארוך, כדת וכדין. התחלנו לשווק אותן לחנויות, אך למרבה הצער, לא היה כל ביקוש לחולצות, והן עמדו בחנותנו כאבן שאין לה הופכין. פניתי לאחד מפוסקי הדור, ושאלתי האם מותר לי לייצר חולצות בעלות שרוול קצר לפרנסתי. הוא מצא לי איזה פתח היתר, ואני בתחילה חשבתי לחזור לייצור החולצות הללו. אין ברירה, אני משקיע סכומים כה גדולים בייצור, ואם לא יימכרו הבגדים, עלולה פרנסתי להיפגע קשות! אך בכל זאת, הרגשתי שאין זה רצון ד'. הרי הפרנסה היא אך ורק מידו, מדוע שאוותר, ואייצר חולצות שאינן כשרות כהלכה?

החלטתי להמשיך בייצור החולצות הכשרות. ניסיתי לשווקן שוב ושוב. לא אתן ליצר הרע להיכנס לעסקי פרנסתי... והנה לאחר תקופה קצרה חל לפתע שינוי, ונוצר ביקוש לחולצות הכשרות. כל החולצות נמכרו והניבו את הרווח הנדרש. ומאז ועד עתה אני משתדל להמשיך בדרך הזאת, לא להיכנע לפיתויי הסביבה, ולייצר רק בגדים שמתאימים לנו - הזוכים ללכת בדרך ד'.

(קו סיפור קטן מעשה גדול 073-2951659 שלוחה 4)

פינת ההלכה

בגדים שקופים

בגדים שקופים אסורים בלבישה, ואפילו שנראים שקופים רק כנגד אור השמש. מקור האיסור הוא מהפסוק "ולא יראה בך ערות דבר", ומכך למדו חז"ל שאף אם הגוף מכוסה בכגד אין זה מועיל כל עוד ניתן לראות דרכו את המקומות הטעונים כיסוי מכיון שהקפדת התורה תלויה בראיה וכלשון הפסוק "ולא יראה".

שאלה: כיצד ניתן לקבוע איזה בגד נחשב בגד שקוף האסור בלבישה?

תשובה: כל בגד שצבע הגוף נראה דרכו נחשב בגד שקוף. צורת הבדיקה לכך צריכה להיות כאשר האשה לובשת את הבגד ובודקת אותו מול קרני השמש, מפני שרק כך תוכל לוודא באמת אם צבע הגוף נראה דרכו או לא.

בנוסף לכך, אין ללבוש בגד דק שניתן לראות דרכו את הלבוש הפנימי אף שלא רואים דרכו את צבע הגוף.

סניטאר בקצ של האמא = קלומטר ביראת שמים של הילדים

סיפור לשבת

ה'חיזוק' שהציל ממוות...

הצעיר בידי, ובכוחות לא לו משך אותו החוצה. הבחור שחולץ היה מחוסר כח וחסר נשימה, אולם עדיין היה בו דופק, 'מאי שם השגתי חמצן שהיקל עליו בנשימה. כך במשך דקות ארוכות עבדתי להחיות את הבחור, עד שצבעו שב אליו והצלחנו לפנותו לבית החולים 'זיו' שבצפת'...

לאחר ששבו אליו כוחותיו והוא שוחרר מבית החולים, ביקש הבחור להודות למצילו וסיפר לו את סיפורו האישי, כיצד זכה לחיים, דווקא בעת שהרהר בכך שהוא מוכן להמית עצמו על התורה, ובכך מנע את מותו מדוחק, וזכה בחיים חדשים – לעסוק בתורה ולעמול בה, להתחזק בה בתמידות.

המסר שבסיפור הזה מאיר את עינינו: אחים יקרים, ההחלטה להתחזק בלימוד התורה אינה קלה כלל וכלל. היא דורשת תעצומות נפש, היא דורשת מאמץ עילאי. אולם הדבר כל כך כדאי – כי ההתחזקות בלימוד התורה היא המפתח לחיים של תורה, הנכונות להתאמץ למען התורה – היא הדרך לזכות בחיים מוארים באור התורה, וגם – לפעמים – בחיים עצמם!

הבה נקבל על עצמנו להתחזק בתורה עד כדי 'להמית עצמנו עליה', להתאמץ בכל הכוחות כדי לקנות קנייני תורה, כדי להבין כל שורה, כדי להרוויח עוד כמה דקות לימוד. ככל שנרבה להתאמץ עבור התורה, כך נזכה בחיים מוארים ושמחים, בחיי תורה אמיתיים! (פניני פרשת השבוע

דב... הלחץ והדוחק עשו את שלהם, והוא חש שהוא מאבד את היכולת לנשום, נמחץ בין ההמונים, כשרק ידיו מבצבצות החוצה...

באותם רגעים, הוא ראה את כל חייו מול עיניו. במוחו עברו תמונות מחייו הקצרים, ולבו אמר לו שהוא לא ישרוד. ואז, עבר בו הרהור כואב ומייסר במיוחד: אבל מה יהא עם החיזוק בלימוד שקיבלתי על עצמי? מה יהיה עם המקום שהבטחתי לעצמי

הרגעים הקשים בעיצומו של 'אסון מירון', לא יישכחו מקרב מי שהיה שם. זעקות השבר, והתחושות הקשות כל אלו נותרו בליבם לנצח. אחד מהבחורים שהיה שם – סיפר את נס הצלתו. ומעשה שהיה כך היה:

אותו בחור, הלומד בישיבה חשובה במרכז הארץ, החליט לנסוע לציון הרשב"י בליל ל"ג בעומר להתפלל להצלחתו האישית בתורה. לא בנקל החליט על כך, הוא וויתר על חתונותיהם של שניים מחבריו, אולם ההחלטה גמלה בלבו לנסוע להתפלל, ולא בכדי. הן הוא ניצב בפני צומת דרכים מרכזי בחייו, ומה מוטל עליו יותר מתפילה...

כי אותו בחור, רוב בני המחזור שלו בישיבה כבר הקימו בתיים בישראל, ועקב כך אווירת הלימוד נחלשה. הוא החליט שאינו רוצה להישבר ולרדת ברמת הלימוד, וגמר אומר ליצור קשר עם ישיבה בעיר אחרת, ולבקש להתקבל שם ל'חיזוק' – תקופת מה של

חיזוק לימוד התורה בישיבה אחרת, כצורך של התחדשות וריענון. עבר זמן מה עד שמצא ישיבה כלבבו שהסכימה לקבלו אליה ל'חיזוק', וזו הישיבה את תשובתה החיובית בערב ל"ג בעומר, והזמינה אותו לבוא למחרת חג השבועות...

עתה, רגע לפני שהוא פותח בפרק הזה בחייו, כשכל כולו מרוכז בניסיון להתעלות בתורה ולהתגבר על כל הקשיים המפריעים, ביקש להתפלל אצל רשב"י. לאחר התפילה השתתף בהדלקה, ואז יצא לכיוון גשר ר'

'כי הם זויינו ואורך ימינו, ובהם נהגה יומם ולילה! – אם התורה היא זויינו באמת, אם אנו מודעים לתרומתה הכבירה לזויים שלנו, ולעובדה שאין בזויים טעם בלי התורה. הרי שפשיטא שבהם נהגה יומם ולילה, כי אין טעם לזויים בלי התורה! רק כשנשקיע בתורה את כל מאמצינו, רק כשניתן לתורה את מיטב יגיעתנו, או אז – כשנמית עצמנו עליה – נזכה בזויים האמיתיים, זויים של תורה!

בישיבה החדשה?! כיצד אוכל לממש את שאיפתי הנכספת לזכות להתעלות בתורה במסירות גדולה ויגיעה עילאית—?!'

המחשבות הללו עברו במוחו. כאמור – רק ידיו בצבצו החוצה, כשואגות לעזרה שאין סיכוי שתגיע, אולם ההרהור לא הניח לו: 'ומה יהיה על החיזוק בלימוד? והרי קיבלתי על עצמי להתחזק בתורה!'

'לפתע', כך מספר החובש ר' דוד בלוי, 'ראיתי שתי ידיים זזות מעט אילך ואילך... ר' דוד תפס את הבחור

קוה אל ה'

הדאגה והאמונה לא הולכים ביחד

מעשה שבא אברך אל הרב, וספר לו על קשיי הפרנסה שיש לו. אמר לו הרב: תתפלל על אמונה! חסרה לך אמונה!
תמה האברך: לי חסרה אמונה? ! יש לי אמונה! אבל אני דואג מה יהיה עם הילדים, התשלומים, החובות...

אמר לו הרב: ישמעו אזניך מה שפיך מדבר! אתה אומר שיש לך אמונה, ובאותה נשימה אתה אומר, שאתה דואג? ! זו סתירה. אם יש לך אמונה, כיצד יתכן שאתה מודאג? אדם שיש לו אמונה שלמה, שה' יתברך מפרנס, אין לו שום דאגה! הראית מימך ילד שדואג, מנין תבוא לו פרנסתו? בודאי שלא. כל ילד יודע, שזה לא התפקיד שלו לפרנס, אלא זה תפקידו של אביו לפרנס אותו, והוא בטוח שאביו יפרנסו! כך המאמין יודע, שאין זה מתפקידו לפרנס, אלא זהו תפקידו של אביו שבשמים, והוא בודאי יתן לו פרנסה.

מה שאתה צריך לדעת הוא רק מה התפקיד שלך – לעבוד את ה' יתברך ולעשות תשובה, ואת הדאגה לפרנסה תשאיר לקדוש ברוך הוא. ותדבר עם הקדוש ברוך הוא ותגיד לו: "רבונו של עולם, אין לי כתובת אחרת לפנות אליה מלבדך, כי אתה הוא שנותן פרנסה, ולא אף אחד אחר; והפרנסה ודאי אינה בידיים שלי. ולכן, אין זו הדאגה שלי מנין אתפרנס, וגם לא אכפת לי כלל. עשה אתה הטוב בעיניך, ורק תעזור לי להאמין, שכך היא האמת ולבטוח בך, ולקבל את הנהגתך בשמחה ובאמונה, ולהתקרב אליך תמיד".

כאשר אדם מאמין באמונה שלמה, שה' יתברך הוא הכתובת היחידה לפנות אליה בנושא הפרנסה, מיד הוא מתמלא בבטחון, שה' לא יעזוב אותו. הוא מאמין, שכל הפרנסה, שהיתה לו עד היום, היתה מאתו יתברך. וממילא, הוא מאמין שהבורא גם ימשיך לפרנס אותו הלאה. (בגן האמונה)

נצור לשונך

מילה שנאמרה – אין להחזיר!

כארבעים שנה הולך העם במדבר. קצרה נפש העם בדרך, ודיברן באלוקים ובמשה. שלח ה' בעם את הנחשים השרפים, הכישו והמיתו עם רב. ביקשו מחילה, התחננו שיתפלל עבורם ויסורו הנחשים. התפלל, וה' הורהו ליצור נחש נחושת ולשימו על המוט, והיה כל הנשוח וראה אותו וחי.

ותמה רבינו ה"חפץ חיים" זצ"ל: כשחטאו המצרים ועלו בהם הצפרדעים, בחדרים במיטות ובתנורים ובעיסה, ופרעה ביקש שיסורו, התפלל משה וכולן מתו. כשלקו במכת ערוב, וכל החיות הגיחו מהיערות, התפלל משה וחזרו למקומן. האם גרועים בני ישראל מהמצרים, חלילה וחס? למה כאן לא מתו הנחשים ולא חזרו למאורותיהם. מדוע המשיכו להכיש, וכל מה שניתן היה לעשות הוא למזער את הנזק, להביט לנחש הנחושת ולהרפא מההכשה?

ותשובתו, שהיה כאן עונש סימלי לעוונם: הם דיברו! וכשאדם מדבר ומשתלח ברעהו, הוא משחרר נחש ארסי! ואת הנחש הזה אי אפשר עוד להרוג, להסיג אחרונית. הוא מסתובב, זוחל, מגיח ומכיש. עכשיו לא נותר, אלא למזער נזקים..

כמה נורא הלקח, כמה מחייב לנצור את הלשון, לכלוא את הנחש, לא לשחררו! ... (מעין השבוע)

ז' תמוז

היכולת הצדיקים

הרב אליהו סולימאן מאני זצ"ל

ט' תמוז

הרב יוסף בן ורדה ז"ל

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' יוסף בן ורדה ז"ל

נלב"ע כ"ו אייר תשע"ט

ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' פינחס בן מזל ז"ל

נלב"ע א' כסלו תשפ"א

ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

רחל רשל בת איזה ז"ל

נלב"ע ט' אייר תשפ"א

ת.נ.צ.ב.ה

שביבי אור

הבאת שלום

הרב פנה אליה וניסה לדבר אל ליבה, אולם היא לא התפייסה, והוסיפה לכעוס ולהתלונן.

כל אותה עת ישב האיש והביט בתדהמה על המתרחש. הוא קם ממקומו ואמר לרב: "סליחה על שהטרדתי את מנוחתו. מתחרט אני על החלטתי לגרש את אשתי, הואיל וראיתי שלעומת הרבנית אשתי מכבדת אותי לאין ערוך".

רק אחרי פטירתו של רבי פראג'י התגלה הסוד. בימי האבל סיפר השליח שקנה את הירקות, כי הרב ציוה עליו לקנות דוקא ירקות כאלו, ופקד על הרבנית להתלונן לפניו כדי להטיל שלום בין איש לאשתו. כאשר טענה הרבנית שאינה מסוגלת לבזות כך את הרב, הסביר לה הצדיק ואמר לה: "אף השם הקדוש שנכתב בקדושה, נמחה מעל המים כדי להטיל שלום. גדול השלום, ולמענו שווה לעשות הכל!"

(תספר)

אל ביתו של רבי פראג'י עלוש זצ"ל, רבה של העיר גאבס שבתוניס, הגיע אחד מבני הקהילה כשהוא עצוב ומיואש.

"חפץ אני לגרש את אשתי", אמר בצער. "היא מזלזלת בי ואינה מכבדת אותי כראוי".

הצטער הרב לשמע הדברים וניסה להפיס את דעתו של היהודי ולשכנע אותו שלא לפרק את ביתו, אולם כאשר ראה שהאיש איתן בדעתו, אמר: "השעה מאוחרת עכשיו. אנא בוא אלי מחר בבוקר בשעה עשר".

בשעה המיועדת הופיע האיש בביתו של הרב. אך התישב, וכבר נכנסה הרבנית אל הבית כשפניה אדומות.

"למה שולח אתה שליח במקומך לקנות את צרכי הבית", פנתה אל הרב בטענה, "מדוע אינך הולך בעמך אל השוק! ראה אילו ירקות רקובים הביא השליח, הם אינם ראויים לאכילה!"

הרבנית התיזה את דבריה בזעם, ותוך כדי כך השליכה בזלזול ובכעס את סל הירקות.

חכמת נשים

הכבוד ללימוד התורה

לא הייתה מחשבה או אפשרות שיפגע משהו מהלימוד שלו. זו פשוט לא הייתה אפשרות. כל דבר שעלול להפריע בלימוד בוטל וזו הצידה, ללא כל תחושת ויתור או הקרבה. כי לא משנה מה זה, הלימוד יקר וחשוב מכל.

כך הרגשנו וידענו תמיד, התורה היא היוקר ובה מגולמת תמצית האושר. (עין לא ראתה)

מספרות נכדוטיה של הרבנית תמר שטיינמן ע"ה, לסבתא עם נישואיה, היתה מטרה אחת בלבד, לימוד התורה של בעלה הצדיק. מיד מהחתונה. הכל היה סביב הלימוד, כפשוטו. בכל תוכנית שלה, שמחה משפחתית, או כל דבר אחר, לא היתה שאלה אם נוח או מתאים, אלא איך לשלב את זה בסדר היום כשהרב לומד.

כל גדולי ישראל היו כמוני וכמוך.

היה להם יצר הרע -

אלא שהם נלחמו בו, וניצחו.

גם אנו - אם נילחם -

בעזרת ד' נצליח!

